

Nicolae VASILE

Lumina din tine

Editura Bogdania

2026

Nicolae VASILE

Lumina din tine

Calea speranței

Spre un viitor ipotetic,
pornind dintr-un trecut ferm,
nu este ușor de trăit
pentru cei ce se tem.

Trecutul să nu-i tragă-napoi,
viitorul să-i împingă-nainte,
dă Doamne omului ș-altceva
decât suflet și minte!

Dă-i o speranță, celui ce n-are,
la o femeie, dă-i-o-ntr-o floare,
la muribund, dă-i-o-ntr-un gând
și fă-i s-o primească râzând.

În sufletul lor ceva le va-ncolți,
minunea li se va înfăptui,
trecutul lăsa-vor în urmă,
viitorul năvăli-va din umbră.

Pentru că exiști

Pentru ai tăi, frați și părinți,
unii vii, alții sfinți,
că sunt veseli sau triști,
trebuie să exiști!...

Pentru admiratori sau iubiți,
buni, nebuni sau tâmpiți,
că-i respingi sau admiți,
e de-ajuns să exiști!...

Fiindcă, totuși, exiști,
pe Pământ, nu-n povești,
nu uita, să mănânci,
să respiri, să iubești!...

Nu uita să trăiești!...

Eu, Tu și Noi

De aş avea mai multe vieţi,
în prima viaţă aş fi Eu,
să te învăţ, zile şi nopţi,
să ştiu cum e să fiu al tău.

Să-ţi simt mai bine sufletu',
în viaţa a doua aş fi Tu,
să înţeleg bine momentu',
atunci când îmi vei spune nu.

Dar, pentru rele şi nevoi,
în viaţa a treia aş fi Noi,
să luptăm, ca la război,
fiind tot timpul amândoi.

Avem nevoie de trei vieţi,
ca împreună să ne adunăm
şi să fim în Noi perfecţi.
Bine ar fi, să ne ajutăm!...

Având, însă, doar o viaţă,
numai o şansă să fim Noi,
să ne trăim clipa de faţă,
să nu tot dăm timpu-napoi!...

Pulbere de iubire

Pășeam sfios
pe scara infinitului,
căutând iubirea,
țintind nemurirea.

Voiam să mă iei cu tine-n zbor,
simțind că mușchii nu-mi mai vor,
mă agățam și mă lipeam de tine,
să mă topesc de bine.

Fi-vom cândva doar gând,
departe de Pământ,
radiind spre univers
ceva ce mulți n-au înțeles.

Pulbere de stele,
cândva noi vom deveni,
cu vântul și cu ploaia,
pe Pământ, vom reveni.

Iubirea noastră va-ncolți din nou,
făcând universului cadou
semințe de viață, celule de iubire,
născute din tine și din mine.

Destin

Regina mea în cele multe,
și-n alte care or să vină,
privește-n sus și înainte,
nu la-ntuneric, la lumină!

Destule-s rele-n lumea asta,
nu le lua pe toate-n seamă,
poți doar să le vezi și basta,
le-nțelegi, dar nu ai teamă!

Creația, în viață și în artă,
e dincolo de bine și de rău,
cu inteligența-ți aplicată,
împlini-se-va destinul tău.

Iar, când nu totul va fi bine,
nu-i căuta cuiva vreo vină,
și relele dispar de la sine,
cu toată esența lor meschină.

Când acestea or să treacă,
privește-n jurul tău senină,
totul vine, totul pleacă,
păstrează-ți aura divină!

Dacă aş fi!...

Dacă aş fi un cânt,
aş sta la tine-n gând,
să te simt aproape,
oriunde şi oricând!

Dacă aş fi un vers,
pentru tine ales,
aş sta în mintea ta,
deloc n-aş mai pleca!

Dacă aş fi un vis,
de Dumnezeu trimis,
aş veni la tine-n somn,
cu tine ca să dorm!

Dacă aş fi un dor,
aiurea călător,
te-aş ocoli de zor,
să-ţi fie mai uşor!

Dacă aş fi o lumină,
de natură divină,
aş avea o speranţă,
să luminez a ta viaţă!

Nimic din astea nu sunt,
un muritor aşteptând,
oriunde, oricând şi oricât,
să vii, cu farmecul tău sfânt.

Când iubești

Când iubești,
așa într-o doară,
cuprinzi în tine
încă o persoană.

Tot ce e al ei
te preocupă tare,
iar restul lumii
parcă dispare.

Nici nu știi dacă e bine,
este precum o minune,
care vine sau nu vine,
n-o poți alunga sau ține.

Când n-o ai, îi simți lipsa,
când o ai, îi duci grija,
totdeauna îi vrei doar bine,
chiar când nu mai e cu tine.

Când nu iubești

Să nu iubești,
e cel mai bine,
n-o să rupi nimic din tine,
nu întrebări,
nu frământări,
nimic după ce să mori.

Fetele sunt mai bărbate,
își fac singure de toate,
firme, antreprenoriat,
să-l ia dracu' de bărbat,
nu-l mai vrea în stare vie,
se cumpără la cutie.

Când alege totuși unul,
îl urmărește cu tunul,
nu-și dă sufletul cu totul,
depinde cât îi e contul,
o brută cu bani mulți
face cât vreo zece culți.

Băieții, la rândul lor,
din dragoste nu mai mor,
au computerizat iubirea,
nu se pierd ușor cu firea,
nu mai sar la fete gardul,
le-aduc acasă cu cardul.

Moartea muzei

Viața ne aduce adesea
într-un fel de netrăire,
că ne vine gândul, Doamne,
să venim, cu toți, la Tine!...

Să ne arăți că ești,
să nu mai fim atât de triști,
poate că suntem prea mulți!
Te gândești să ne ajuți?

Stați acolo, pe Pământ,
sunt destule de făcut,
muze, zâne, să v-aline,
vă trimit,... să fie bine!

Apoi, le chemi iar la Tine:
că devenim prea artiști,
uneori, prea pesimiști,
iar ne arăți că ești!...

De m-ai întreba pe mine,
eu spun, Doamne, nu e bine,
dorința mea este alta,
lasă-mi muza și ia-mi arta!

Muză apusă

Cu ființa ta divină,
ca o sursă de lumină,
precum pe cer o lună plină,
fost-ai mult a mea stăpână.

Fără să știi, fără să vrei,
ai croșetat cu nervii mei
și a ieșit o țesătură
plină de iubire și de ură.

Acum ești bine
și ai tot ce poftești,
dar purtătoare de Dumnezeu,
pentru mine, nu mai ești.

Frumos și urât

Cine recunoaște,
Doamne, că-i urât?
Nici dacă îi pui
ștreangul de gât!

Pot spune că urâtul
nu există ca atare,
nu vine din înfățișare,
ci dintr-a noastră stare.

Ce se vede din afară
este o aură ce ne înconjoară,
ce emite continuu, dar filtrat,
psihicul nostru dominant.

Acest mestec de lumini rezultat
ne face să putem spune apăsător
că urâtenia e doar o vorbă goală,
nu-i o imagine, mai repede o boală.

Frumusețea vine când
lumina noastră interioară
nu mai încapă în noi,
crește și dă pe dinafară.

Echilibrul a ce e înăuntru,
cu ceea ce este afară,
ne-ajută să formăm un tot,
cu ce ne înconjoară.

Cine poate să aibă
armonia în a sa fire,
îi radiază și pe ceilalți
cu frumusețe și iubire.

Dilemă

Mi-ai acaparat tot gândul,
am ajuns pe culmi de viață,
ca un fulg de nea simt totul,
ce prin aer se răsfăță.

Gându-mi dus de tot la tine,
dar trupu-i întreg la ea,
nu îmi este deloc bine,
parcă masă n-aș mai avea!

Strop de apă aș deveni,
de mi-ai da căldura ta,
bob de gheață aș putea fi,
de-ai trece și m-ai uita!

Este tare greu pe lume,
să ai viața din bucăți,
să-ți fie trupu-ntr-o parte,
iar gândul în alte părți!

Și, totuși, trece!...

Cândva, pe când
primeam mesajul tău,
îl așteptam ca pe ceva
trimis de Dumnezeu.

Nimic din astă lume
nu-mi era mai sfânt,
el îmi umplea pe loc
întregul suflet și gând.

Privirea-mi către tine,
spunea atât de mult,
că toți înțelegeau,
dar tu te-ai prefăcut.

Azi, nici măcar
nu mai tresar
când văd mesajul tău
că vine iar și iar.

El vine de la tine des acum,
dar nu emoționează nicidecum,
că este ca al tuturor,
fără inimă și fără dor.

Farmecul sfânt te-a cuprins,
acum o știu prea bine,
dar tot atât de bine știu
că n-a fost pentru mine.

Eu te-am privit la început,
smerit, ca pe-o icoană,
dar tu atâta ai putut să fii,
doar o simplă cucoană.

Chiar am crezut în tine
ca în Maria, sfântă, eternă,
dar nu ai putut să fii decât
femeia, eterna problemă.

Pădurea vieții

Ne căutam,
prin aceeași pădure,
deși fiecare păream a fi,
tu în pădurea ta,
eu în pădurea mea,
ele erau unite
pe linii doar de ele știute.

Nu ne vedeam de copaci,
erau prea mulți
și prea deși,
ce puteai să faci?...
Lăstari noi le-au dat,
desișul s-a format,
mai mult ne-a-ndepărtat.

Timpul însă zboară,
aparent fără să doară,
chiar și copacii
au început să moară,
lăsând printre ei să răsară
o rază de lumină
ce părea de esență divină.

Când am rămas
numai noi doi,
în interior aproape goi,
deși aveam destulă lumină,
puterea nu mai putea să vină
s-ajungem la ce am visat
și pentru ce atât ne-am căutat.
Cred că și frunzele noastre,
ca și ale copacilor, s-au uscat!

Prietenii pisicii

Locul pisicii cu mâncare,
este vizitat de animale,
ce-și fac pe acolo cărare,
împreună sau fiecare.

Vrăbiile, zglobii și multe,
tot timpul vor să se înfrupte,
pe gard, pe tava cu merinde,
ele se găsesc oriunde.

Sar în castronul cu apă,
se stropesc sau se adapă,
parcă formează o sfârlează,
dar, una dintre ele veghează.

Deodată,... liniște se face,
cineva vrea să le-atace?...
Nu e decât... un guguștiuc,
care mai este și uituc.

A uitat că nu este o glumă
să mănânci cu ele împreună,
ele defilând întruna,
între el și boabe, una câte una.

Și-a încercat și el norocul, iar,
dar, și de data asta, în zadar.
Ele tare s-au mai bucurat,
că pe intrus l-au alungat.

Dacă toată ziua este așa,
noaptea, la liniște te-ai aștepta,
că n-ar mai fi și alte viețuitoare
să atenteze la a lor mâncare.

Doar că melcii, liniștiți și lenți,
nu sunt chiar niște nătăfleți,
își iau casa la spinare
și pornesc după mâncare.

Dovada este că pe cărare
sunt urmele lor sclipitoare,
care vin din curte, de oriunde,
și ajung la tava cu merinde.

Nu te poți păzi de ei,
deși nu sunt niște zmei,
chiar de sunt așa înceți,
sunt foarte inteligenți.

Merg doar pe lângă pereți,
fiind mereu foarte atenți,
ca nu cumva, din întâmplare,
să-i calci noaptea în picioare.

Urcă garduri, urcă ziduri,
chiar că ei te pun pe gânduri,
nu fac deloc calea întoarsă
decât sătui și cu a lor casă.

În final aș vrea să spun,
că nu este deloc oportun,
să faci cumva vreo încercare
să-nvingi unu' c-o casă-n spinare.

Pisica și cățelul

Pufoasă și mică, gingașa pisică,
avea și ea o serioasă muncă,
cu a ei stăpână mână-n-mână,
vindeau ziare împreună.

Venea omul de la piață,
cu un zâmbet larg pe față,
că trecuse-n drum spre casă
pe la pisica șugubeață!...

Cățelul pletos, privind doar în jos,
cu picioare scurte și cu gânduri multe,
pe traseul său, uda câte-o floare,
lângă un tufiș, făcea treaba mare...

Alerga o rață de prin păpuriș,
mârâia bețivul găsit prin tufiș.
Mergând acasă, văzu pisica pe masă,
sta lângă ziare, plină de-ncântare.

Se ridică spre ea, pe lăbuțe,
altfel decât făcea cu alte mâțe,
cu o privire blândă, galeșă,
spre pisica mândră, țațoșă.

Aceasta, la rândul ei,
mai atentă decât cu alți căței,
gheruțele nu și-le-a scos,
nu a scuipat în sus și-n jos.

Cei doi s-au apropiat,
ușor, cum nimeni n-a sperat,
și, bot în bot, chiar s-au pupat!...
Fericire mare, asemenea plimbare!

De lungă durată însă nu a fost,
vânzarea de ziare mergea prost,
a urmat o căutare fără rost,
pisica plecase cu chioșc cu tot.

Grădina Domnului

Pe câmp, bătaia vântului,
parcă-n ciuda gândului,
împrejur, sârmă ghimpată,
inutil, doar să se vadă.

Animale multe, plante,
oameni ce se vor aparte,
sunt cu toții la un loc,
derulând al vieții joc.

Un păun se umflă-n pene,
privind niște coțofene,
în pom o privighetoare
care se vrea sclipitoare.

Florile, mândrele de ele,
rupte când sunt tinerele,
se veștejesc, păcat de ele,
și-or să devină imortele.

Oamenii doresc, fără să știe,
frumoși, puternici, bogați,
cât pot de mult să fie,
dacă-i posibil pe veșnicie.

Alături, sunt niște ciori,
printre oameni, printre flori,
țop-țop-țop peste miriște,
fără ca graba să le miște.

Pe veșnicie nu dau doi bani,
nici nu vor s-ajungă-n rai,
visele nu prea le răsfăță,
fiindcă le trăiasc în viață.

Ici-colo găsesc câte-o sămânță
și ne privesc cu-ngăduință,
căci în viața lor, cu sutele de ani,
și uită c-am fost contemporani.

Nu tot ce-i drag omului
stă-n curgerea timpului,
asta este voia Domnului
și așa este și grădina Lui.

Curtea părintească

Casa veche parcă pică
și mi se pare mai mică,
curtea, odată plină de noi,
acum, buruieni și noroi.

Cotețe și grajduri,
cândva cu vaci, cai, rațe, găini,
azi goale, năpădite de ciulini,
gazde a unor haite de câini.

De la câinele nostru
nici sârma n-a rezistat,
e la căutătorii de fier vechi
de la margine de sat.

Tata ne hrănea și bătea,
acum un rug de mure,
ce peste tot se-ntinde
și curtea o cuprinde.

Nici acum nu ne răsfăță,
ne înțeapă și ne-agață.
Mama, ca un tei cu flori era,
ne linișteștea și-adoarme.

Dragele mele trei surori,
cândva ca niște flori,
fiind ale părinților fructe,
se-ntâlnesc să se-nfrunte.

Fratele, mai mult lipsă,
și atunci ca și-acum,
preocupat mai mult
de alcool și de fum.

Iar eu, să dorm aș vrea,
oricât de mult, să nu mai pot
durerea lumii s-ascult,
în vis, viața s-o ia de la-nceput.

Resturi

Resturi de fructe,
sunt foarte multe,
resturi de pâine,
de azi pe mâine,
resturi de haine,
cârpite, dar faine,
resturi de cărți,
te ajută să înveți,
resturi de eră!,
pentru cine mai speră,
resturi de iubire,
ce vis subțire!,
resturi de oameni,
flămânzi și fameni,
resturi de viață
mai avem în față.

Stau ca prostu'
și mă întreb,
mai avem ceva întreg?

Fruite străine,
de chimie pline,
pâine umflată,
parcă-i din vată,
haine, scumpe tare,
de înmormântare,
cărți groase și multe,
de nimeni citite,
vor mai fi și ere noi,
dar nu pentru voi,
iubire mare, de zor,
pe TikTok și televizor,
oameni solizi, întregi,
musculoși, dar blegi,
viață destulă-n față,
dar în umbră și ceață.

Visul din vis

Visam, la țărm de mare,
prima iubire, cea de copil,
atât de adâncă
de nu mai puteam să respir.

Dar și pe cea de om matur,
când căsnicia ți-dă-nprejur,
întăi zbori și te-nveselești,
apoi restul vieții te târăști.

Dormeam, sau nu dormeam,
gândeam, sau nu gândeam,
în chinurile facerii unui vis,
așa se nasc visele în paradis.

Erai c-o ceată de gălăgioși,
toți tineri și frumoși,
unii priveau nedumeriți,
alții păreau a fi smeriți.

Vor de la tine idei,
abia așteaptă să-i faci zei!...
Măi omule, trezește-te,
fii bucuros, ce mai vrei?...

Te văd preocupat,
nu este cum te-ai așteptat?
ziceai tu, sărutându-mă
și strângându-mă scuturat.

Dumnezeu te-a ales,
vrea să te faci înțeleș!...
Ți-i-a trimis să te ajute
ș-o să faceți lucruri multe.

Hm! Stai, că n-am înțeleș,
nici nu am de ales,
le-am primit p-astea toate,
nu-n vis, ci-n realitate.

De la niște oameni,
nu de la niște zei,
care așteaptă de la mine
să scriu pentru ei.

Să le fiu saltimbanc,
învățător și demiurg,
să curg pentru ei, să tot curg,
din amurg în amurg.

Să le dau mereu
idei, semințe de vis,
pentru a-și crea aici,
pe Pământ, al lor paradis.

Poți avea totul
și-n cer și pe Pământ?...
Încerc, să le leg împreună,
mă bântuie-un gând.

Hai la Teatrul NostruM!... ¹

Hai la Teatrul NostruM,
gata,... este,...
nu mai e doar o poveste,
e pregătit să urce creste.

Are Julietă² și Romeo³,
este jucat ca la rodeo,
la bloc, nu la casă cu balcon,
este azi mai de bonton.

Scară spre infinit mai are,
și nu așa din întâmplare,
urci ca glonțul, cu gândul,
cobori ca toporul, cu timpul⁴.

Freddy⁵, mereu un tăcut,
de jucat e foarte plăcut,
text nu ai de învățat,
și mereu ești mângâiat.

¹ Cronica poetică a spectacolului de debut al Teatrului Nostrum,
„Seniorii în direct”, în anul 2016;

² Rodica Subțirelu;

³ Petre Răcănel;

⁴ Silvia Săracu și Nicolae Vasile;

⁵ Silvia Săracu și Nicolae Vasile;

D'aia bărbații vor, tot timpul,
să joace Freddy, cu schimbul,
pe canapea să se lăfăie,
laude să i se tot depene.

Cum prevedea Nostradamus⁶,
se vinde și-un Stradivarius,
dar, când puneau prețul la cale,
hop,... poliția pe cărare.

Culmea navigării pe calculator,
că face, prin soft, și un viol!...
Există totuși și un pom verde⁷,
cel al iubirii ce nu se pierde.

Codrul verde nici că se vede.
este negru și plin de ciori,
nu vin spre tine, nu te atacă,
te-nveselește, nu-ți dă fiori.

Cine nu vrea sau nu știe
cum să se comporte,
primește-un, cu forța,
și-un prostavenin forte⁸.

⁶ Daniel Neguț și Dan Gîju.

⁷ Geta Heimerl;

⁸ Mariana Anghel și Corneliu Zeana;

Femeile, neînchise cu gardul,
se țin aproape, cu cardul⁹,
iar bărbații cu miros de femeie,
tânjesc la Elena¹⁰, femeia scânteie.

Peste toți și peste toate,
domnește Claudia¹¹,
cum poate, când cu țipete
și când cu șoapte.

La mulți ani și sănătate!

⁹ Dana Gîju și Corneliu Zeana;

¹⁰ Elena Armenescu;

¹¹ Claudia Motea.

Timpul și banii

Doamne,...

dă-mi doar o picătură de Univers
și-o să Ți-o umplu cu planete,
dar dă-mi și milioanele de ani.

Pământul îl împart în continente,
dacă-mi dai și alte talente,
continentul, chiar numai o parte,
repede, Ți-l desenez cu state.

Dar ai răbdare,
stai și Tu și socoate,
nu le pot face, așa ușor,
chiar pe toate!

Dă-mi și o țară cu oameni buni,
să știe să-i recunoască pe străbuni,
să știe să învețe de la toți,
și după noi să Te ții n-o să mai poți!

Timpul o să curgă-n valuri,
apele vor sta între maluri
realizări vor fi tot mai multe,
în ani, luni, zile, ore și minute.

Multă vreme ne-am măsurat
timpul cu secunda,
ce vremuri, acum ne pare lungă
și nanosecunda!...

Ce-nseamnă nanosecunda
în fața milioanelor de ani?...
Nimic în timp,... dar, azi,
foarte mult în... bani!

Începuturi de toamnă

Chiar de ești doar cât palma,
grădinița o-ncepi toamna,
cum acasă-o ai pe mama,
acolo o s-o ai pe doamna.
Deodată, singur nu mai ești
și chiar o să simți cum crești.

Școlile, de toate felurile,
înfloresc altfel decât florile,
primăvara lor e toamna,
când se deschid floare cu floare,
aduc în familii bucurie mare
și ne conduc pe a vieții cărare.

Și munca o-ncepi tot atunci
ca să vezi pe unde-o mai apuci.
Vara, de-ai terminat cu învățatul,
te preocupă mai mult căutatul,
ca să găsești ce e mai bine,
pentru ai tăi și pentru tine.

Deci, este toamna un sfârșit?
Poate, doar pentru cei ce
timpul i-a cam depășit.
Când, după-atâtea începuturi
de toamnă, te simți prea copt,
nu renunța, că asta nu e tot.

Dacă nu mai ai nimic nou
doar pentru tine,
alătură-te celor ce abia încep
și o să-ți fie bine.
Fă pentru ei ce poți, nu te abține,
dar nu uita de tot nici de tine.

Dăruiește-te cu totul, poate ține,
oricând e loc și pentru mai bine,
în toamna vieții, începe ceva nou
și pentru tine și sufletul tău.
E greu, dar nu renunța ușor,
caută chiar și un întăritor!

Curge¹²

Curge înseamnă învinge,
și-n viață te-mpinge,
tot ce stă e rău,
chiar dacă este al tău.

Ce curge în tine
îți face doar bine,
iar ce se oprește
te nenorocește.

Curgă sângele-n tine,
ca să îți facă bine,
pentru că stagnare
înseamnă tumoare.

Curgă apa-n lume,
treacă și prin tine,
să circule banii,
nu-i strânge cu anii!

Mai presus de toate,
curge și după moarte,
este spiritul tău,
vine de la Dumnezeu.

¹² Profesorului Adrian Bejan, părintele Teoriei constructale

Nu-l ține închis,
nu-i deloc interzis
să străbată zărilor
și să învingă bolile.

Și sufletul curge,
și nu se distruge,
este ca o undă,
poate să pătrundă.

Unde nu-ți stă gândul,
îți ajunge cântul
menit să unească
Cerul cu Pământul.

Răpus de lumină

Bietul om, poate, mai bine
ar fi rămas în pom,
de atâta încălzire globală
parcă ar fi luat o boală!

Au tăbărât toți cu lumina pe el,
nu mai poate trăi de niciun fel,
s-au pus pe el, chiar și cele sfinte,
vor să-i lase ceva, dar nu minte.

Dacă stă prea mult la soare,
se arde sau chiar se topește,
de atâta lumină din cer,
orbește sau înnebunește.

Stau așa și gândesc
și eu, acum, ca un prost,
dacă nu ar putea fi
și pentru lumină un post?

Timpul

Săraci cu duhul, care-ați fost,
neavând sub frunte gândul,
în viață, ați avut un rost,
dar nu ați luptat cu timpul.

Căroră școala v-a plăcut
și la carte v-a fost gândul,
lipsiți erați de multe cărți,
nu vă lipsea, însă, timpul.

De grija greu v-a încercat,
nu v-a-nghițit Pământul,
că așa voit-a Dumnezeu,
să vă dea viața și timpul.

Ați rezistat și la iubiri,
venea parcă sfârșitul,
durerea de iubită sau iubit,
din față, vă lua timpul.

În viață multe poți să faci,
ca să-ți poți culege fructul,
muncește doar și știi să taci,
fără însă a-ți pierde timpul.

Și-n poezie, poți să fii tu,
iluminându-ne cu gândul
ce ți-l-a dat Dumnezeu,
poți ține-n loc, chiar timpul.

Către sfârșit, când ar părea
că-n toate bate vântul,
nici să iubești nu ai mai vrea,
zicând că nu mai e timpul.

Dorințele nu se sfârșesc,
ele-și păstrează rîndul,
chiar și în vîrstă de vei fi,
dar nu le opri tu timpul.

Lăsați-vă timpul în voia lui,
poate să vă ajute traiul,
n-aveți ce vreți, să vreți ce-aveți
făcând din viață raiul!...

Mentorul

Doamne,
oare, ăsta ce o fi?
Parcă, român nu-i,
că spune ce face,
și face ce spune,
numai lucruri bune,
nu laudă ce face,
doar, face și tace.

De multe generații,
nu i-au intrat în grații
cei ce una spuneau
și alta făceau.
Lichelele, toate,
le-a ținut departe,
iar pe cei cu carte
i-a tratat aparte.

Triumful prostiei,
rod al democrației,
l-a făcut să plece
și să se aplece
spre gândirea pură
fără pic de ură,
dar, din când în când,
le trimitea un un gând.

Voi, cei mulți rămași,
epigoni, urmași,
dintre cei codași,
vă credeți deștepți,
când nu mă vedeți,
nu vă mai făliți,
voi nici nu cunoașteți,
ce anume nu știți.

Voi, cei de lângă mine,
pe care vă știu bine,
pentru ale voastre nevoi,
chiar de țin la voi,
nu mă puneți la-ncercare
că riscați cam tare,
punând pile unui prost,
că vă iau pe loc la rost!...

Imposibila măsură

Măsura a toate cele este bună,
dar atunci când asta se poate,
însă, trăiri lumești importante
rămâne-vor pe veci nemăsurate.

Măsoară candoarea unui zâmbet,
măsoară tăria unui gând,
măsoară dorul de cel
plecat recent de pe Pământ!...

Măsoară iubirea, măsoară ura,
măsoară timpul și natura,
orice unitate de măsură ai folosi,
valoarea infinită a lor o vei găsi.

Nici viața, pentru multe altele,
nu este o măsură, pot să spun,
căci și viața noastră trece,
și multe în urmă mai rămân.

Cine nu a iubit vreodată,
nu va-nțelege infinitul niciodată
și își va petrece toată viața sa
doar cu și pentru ce poate măsura.

Alb

Alb, alb, alb!...

Albe sunt străzile,
albe sunt casele,
alb este Pământul,
alb îmi este gândul.

Acest peisaj imaculat,
nu-i ceva pur, cum pare,
ci doar un curcubeu
rapid amestecat.

Din infinitul ce ne înconjoară,
acesta este doar un mic crâmpei,
ca din eterna frumusețe a femeii,
frumusețea unei singure femei.

Albul, e simbol de puritate?
Este amestecul sublim,
câte un pic, are din toate,
are și viață, are și moarte.

Alb, alb, alb!...

A fi fără a ști

De o vreme încoace,
școala nu mai place!...
Chiar de mergi la școală,
te-ntorci cu mintea goală.

Apărute-n țară, la apus de seară,
tot felul de școli, care dau la toți,
chiar și unor tonți, scoase la mezat,
diplome au luat, cum c-au învățat.

De vrei la palat, știi că nu dă bine
fără doctorat, vrei la primărie și nu citești bine,
doctorat nu ține, vreo
trei facultăți, însă, au cam toți.

Nu e de mirare că-n această stare
n-avem cercetare și nici proiectare,
dar avem școli, spitale fără doctori,
fără profesori și chiar fără mâncare.

Învățare, cercetare, conjugare,
nu par că ne-ar lipsi prea tare,
absența lor nu pare să ne doară,
omenirea fără ele n-o să moară!...

Nu se stă degeaba, ci se strică,
e doar o minune că țara nu pică,
deși se fac multe fără niciun rost
sub deviza, țara te vrea prost.

A fi sau a avea

Cu *a fi*, începem prima zi,
de când ne naștem, suntem fii,
când mai creștem vrem să fim,
până-nvățăm să împărțim.

Să ai, este dorința ta?...
fiindcă *a fi*, trebuie a-nvăța,
iar ca să ai, pare mai lesne,
uneori, poți chiar fura?...

Să fi, îți trebuie o miză,
ca să creezi, cauți o muză,
ca să ai, deși nu te amuză,
dai din coate, faci o criză.

Să fii, susține omenia,
să ai, provoacă lăcomia,
pentru că ești, n-ai loc în viață,
iar fiindcă ai, tot stai în casă.

Să fii, e pentru totdeauna
și te cunoaște toată lumea,
să ai, te-ascunzi întruna,
și ține doar cât îți dă mâna.

Cu toate astea, vreau să știi
că nu este coadă la *a fi*,
ci *a avea* e ținta vie,
de-ar fi chiar și pe datorie.

Să ai e miza tuturor
care nu cred în viitor,
să fii te face a gândi,
merită *a fi sau a nu fi*?

Artistul

Cel ce păcătuiește,
mereu cu gândul,
uneori cu fapta,
înșelându-și familia
cu munca și cu arta,
înlocuind adesea nevasta,
cu muza, nu amanta,
urcă de mai multe ori
la cer, la Dumnezeu,
luând cu sine și pe alții,
cărându-i cu sufletul său.

La-ntoarcere,
ceilalți, veseli,
plutesc laolaltă,
petrec la fel ca altădată,
doar artistul suferă,
căzând de sus,
de fiecare dată.

Jos, nimic nou,
rămâne iar singur,
lumea nu pare
a-i oferi ceva sigur,
că-i vine să mai facă
iar un drum, doar dus,
la El, acolo sus,
de data asta,
va mai lua cu el,
decât gândurile sale,
pentru eter.

Alternativele creației

Să vezi ce nu fac alții
și să faci tu, este onoare,
asta se cheamă inovare,
este scriere, nu întâmplare,
n-o poate face chiar fiecare,
obosește, dar nu doare.

Să observi ce alții fac,
le scrii, le pui cap la cap,
le combini cu ce faci tu,
apoi le legi cu sufletul.
Aștepti, dacă a citit cineva,
i-a plăcut, spune și altcuiva,
aceasta proză se va chema.
Este muncă multă, e sudoare,
obosește și chiar doare.

Poezia... este altceva!...
Nu poți să scrii,
oricâte vei vedea,
vei observa sau vei sintetiza.
Poezia nu-i un scris,
poezia e un vis.

Ai vrea ceva, nu poți avea,
ai vrea să fii, dar cum nu știi,
ai vrea să faci, nu ai cu ce
și te trezești, și-ncepi să scrii.
Dacă ai ceva de spus,
vei simți cum cazi în sus.

O poezie iese, dacă ai har,
dacă nu, strici somnul în zadar.
Nu am, nu fac, nimic nu mai pot fi,
la ce folos atunci mai m-aș trezi?
Să mă trezesc să scriu o poezie
sau dorm somnul lung, pe veșnicie?

Pixul ca pumnalul

Cineva îți iese-n cale,
amurg, singuri pe-o cărare,
cu gândul aiurea, pierdut,
părul vâlvoi îi flutură-n vânt.

Mâna și-o mișcă brusc,
spre buzunarul de sus,
teamă-ți e și-un gând amar,
la un pistol sau un pumnal.

Poți greși însă, poate fi un poet,
cu mers agale, îmbrăcat desuet,
i-a venit așa, o idee, ca din vis,
să n-o uite, caută ceva de scris.

Nu atinge un poet!

Nu,
nu atinge un poet,
te poți frige,
e mereu ardent!

Nu,
nu te obosi, să lauzi
sau să critici un poet,
la ambele-i mereu absent!

Da,
da, ascultă-l pe poet,
mesajul său te face
să fii mai înțelept!

Picătura de vis

De vrei ca esența
din tine să iasă la iveală,
trebuie să fierbi,
să dai pe dinafară!

Eu, tu, noi, voi,
el, ea, ele și ei,
ce, adesea,
ne vedeam
niște mici Dumnezei,
toți,
cei care avem,
sau am avut un vis,
din care ne-am trezit
și apoi l-am scris,
l-am cântat,
l-am dansat,
l-am pictat,
l-am sculptat,
l-am recitat,
repetat,
înainte,
sau după ce,
devenim natură,
visele noastre,
distilate,
crea-vor
o picătură de cultură.

Evadare în Cetatea Soarelui

Io, Soare,...
nu doar sursa caldelor veri,
ci stăpânul întregii zări,
către voi, pământeni,
ce-ntre voi nu vă mai suportați,
nici în cer nu fi-veți salvați!
Cei care vă iubiți,
în Cetatea mea
sunteți mereu bineveniți.

Timpul parcă nu mai există,
ca ceas, am o inimă de aur,
cândva, plină cu sânge de taur.
Porni-vom la drum cu smerire
și iubire, sperând la nemurire.

Să mă iei cu tine-n zbor,
strigam eu convingător,
știind că mușchii nu mai vor,
să mă lipesc de tine,
să mă topesc de bine!...

O rază din Soare,
o scară mult mai mare,
s-a pogorât din înălțare
și s-a unit cu noi,
urmând cărarea ei,
fi-vom ca niște zei!...
Nu mai avem ochii vieții,

dacă-am fi fost pe Pământ,
ne-am fi lovit de toți pereții.
Am cerut sprijin, în șoaptă,
poate cineva grija ne-o poartă,
am strigat apoi după ajutor:
noi doar suntem orbi,
nu hrană pentru corbi!...

Într-o beznă de nepătruns,
doar pădurea ne-a răspuns,
cu un timid foșnet de frunze
ce parcă se voia ascuns.
O adiere blândă venea din față,
dându-ne oarecare speranță.

Cu gândul ca să-ți fac pe plac
și ghiociei cosmici să nu-i calc,
ascunși sub frunzele stelare,
abia așteptau să-i culeg din cărare.
Ca semn cât de mult te iubesc,
plănuisem să ți-i dăruiesc.

Ei, bine, și în cosmos,
iubirea trebuie întreținută,
o floare mereu o ajută.
Când îți plouă în suflet
cu tristețe și suferință,
caută-ți singur o bucurie,
ca umbrelă, cu credință!...

Cobor adânc în mine,
pentru a-mi lua timpul
de a fi mai mult cu tine,
apoi adun roua universului,
care să ne răcorească,
după o contopire cerească.

Voiam cu îndârjire,
să te umplu de fericire,
să-ți scriu o poezie,
cea mai frumoasă,
ca să te simți ca acasă.
Versurile ajută iubirea,
o leagă cu nemurirea.

Începusem, cu ardoare,
urcușul spre iubitul Soare.
Soare prețios, Soare de aur,
al buclelor de lumină faur,
la, lala, lalala, lalalala,
lalalalalalalalalalalalala,...
acasă,
Brâncuși, de zor, te cioplea,
te cioplea, te cioplea, te cioplea,...
pe buric ți-a căzut o stea!...
După secole de dorință,
te-am dezbrăcat, cu credință,
mi-am aruncat hainele, în grabă,
nu mai aveam cu ele altă treabă.

Dar, ne-am apropiat prea mult
și ne-am transformat în gând,
departe de Pământ.

Pulbere de stele am devenit,
cu ploaia pe Pământ am revenit,
iubirea noastră din nou a rodit.
Semănat-am celule de iubire,
venite din tine și din mine.

Din noi am dat
tot ce aveam mai bun,
grăunțe de iubire,
furnicile ducă-le-n cârcă,
dacă acestea mai trăiesc, încă.

Of, timp rebel, timp rebel,
un du-te-vino tembel,
cicluri infinite într-un hău,
spiritul nostru în neantul tău,
noi niciodată nu vom avea
ceva din veșnicia ta.
Dar, nici nu vom fi sacrificați,
nici noi doi, nici toți ceilalți.
Regretul de a fi trăit în zadar
va muri în noi și vom renaște,
iar și iar, și iar, și iar!...

Sufletul tău

Acasă, cândva, curtea plină
cu frați și surori,
casa mică și niște flori,
vaci, găini, cucută, ciulini,
urzici și lăptuci
pentru rațe și curci.
La școală, frunțașă,
la fel în uzină,
dar numai în munci de rutină.
La oraș sau la sat,
tot de netremnici ai dat,
găligani, gogomani,
ahtiați după bani,
venetici, politrucii
și colegi de doi bani.
Acum, pe nimeni aproape,
bunici, părinți și frați,
la cimitir, toți adunați.
Te tot duci și întorci,
fără chin și suspin,
să îi sature pe toți,
ești bucuroasă că poți.
Tot alegi și culegi,
acasă, departe,
le cari după tine pe toate.
Că e bine sau rău,
le duci cu sufletul tău,
unde, de acum,
sper să mai intru și eu.

Viață sau calculator?

Oricine-și vrea prietenii lui,
îi sunt sprijinul sufletului!
Că ești mare sau ești mic,
te fac mai puternic și voinic.

Acum, însă, ne este mai ușor,
s-avem prieten un calculator,
ne aduce informații și putere,
fără mari eforturi și fără durere.

Viața te aduce, însă, uneori,
cu ce fac alții să te măsoari,
să știi dacă faci tot ce poți,
îți găsești timp pentru toți?

La început, crește o plantă,
grijă să ai tot timpul de ea,
să aibă căldură, lumină, apă,
și ea este vie, n-o poți neglija!

Un animal încearcă să-l crești,
aibă ce-i trebuie pentru-a trăi,
după care așteaptă, că Domnul
și ție ceva bun îți va împărtăși.

Ca să ai o viață frumoasă,
calculatorul trebuie să fie,
dar nu în pat, ci pe masă,
și plante, animale prin casă.

Cine iubește calculatorul,
nu o floare, o pisică, un cățel,
nu-și va trăi frumos viața,
ci doar el cu el, pentru el.

Tristețea căderii

Darul Domnului
ce vine, și tot vine,
către tine,
te ajută, te conduce,
și tot duce,
într-o lungă viață dulce.

Dar ce-aduce
se și duce,
tot ce urcă
se și surpă.

Spune-mi, Doamne,
cum e bine,
să mai cred sau nu în tine?
Spune-mi, Doamne,
ce urmează,
o mai fi bine cu mine?
Spune-mi, Doamne,
ce mai mă poate ține?

Încrederea și credința,
dacă le mai ai în tine.

Bucurie pesimistă

Copiii sunt bine, pentru ei,
în străinătate, la casele lor,
nepoții, la fel, doar amintirile
îmi mai sunt de ceva ajutor.

Foștii elevi sau studenți,
nu mai încap pe ecrane,
de cunoscuți și deștepți,
ține-i Doamne așa semeți!

Colegii, de școli sau servicii,
la fel ca mine, și ei,
dar devenim tot mai mici,
sper să nu ajungem pitici!

Pentru binele tuturor,
sunt deosebit de bucuros,
mai puțin pentru mine,
din păcate, sunt și sănătos.

Tristețe optimistă

Oasele adesea-mi trosnesc,
urechile țiuie, uneori pocnesc,
picioarele au cărări diferite
și nu mai vor să mă asculte.

Gândurile, mereu în trecut,
care mă fac confuz și ciufut,
prezentul pare făr-de-orizont
și viitorul se scurtează de tot.

Totuși, cu trupul bolnav
și sufletul aproape mort,
din fericire, ceva în mine
mă face să simt că mai pot.

Revenirea din vis

Când iubim, visăm că totul-i bine,
dar numai din interior se vede,
supărați că mulți nu ne ascultă,
mirați că nimeni nu ne crede.

În vis, trecem însă dincolo de noi,
acolo, unde toate-s clare,
îngerii-s îngeri și dracii-s goi,
ne trezim și ne-ntoarcem înapoi.

Găsim că oamenii sunt altfel,
buni ce ne fac bine, răi ce ne fac rău,
răi vopsiți în bine ce se dau la tine,
și nimic adevărat în interesul tău.

Adevărul este bine acuns,
realitatea greu de pătruns
în deplinătatea acestei lumi,
puțini recunosc că nu-s buni.

Trezirea în iubire

Iubito, draga mea,
în vis îndrăznesc să-ți spun,
pentru prima dată așa,
sufletele, oare, se vor bucura?

Am avut o noapte albă,
se făcea că Domnul umbla
cu dalta și cu sfredelul
pe undeva prin mintea mea.

Mă chinuia și mă chinuia
cu ceva ce conștiința mea,
poate și a ta, demult știa,
dar niciuna n-o spunea.

Era noapte, casa dormea,
n-aveam niciun fel de ajutor,
doar de la un calculator, care
nu-nțelege, înghite sau șterge.

M-am trezit și ți-am scris așa:
nu te speria, am decis ceva,
ce a venit fără să gândesc,
pur și simplu, că te iubesc!

Generația care o să piară

Cei din generația care o să piară,
cumpără mai puțin, nu beau, nu mănăcă,
industria alimentară o să fie pe ducă.

Cei din generația care o să piară,
renunță la televiziuni, la cărți, la presă,
ducă-se, și mai mult, educația-n țară!

Cei din generația care o să piară,
să stea acasă, să nu mai umble atât,
dar și turismul poate c-o să moară.

Cei din generația care o să piară,
să facă mișcare, grădină, alergare,
ceva din farma, poate-o să dispară.

Cei din generația care o să piară,
să nu economisească, să nu cheltuiască,
luxul băncilor, pe banii lor, mai coboară.

Cei din generația care o să piară,
cât trăiesc, cât gândesc, cât votează,
să facă cinismul și prostia să dispară!

Cei din generația care o să piară,
vremuri grele, lupte care pe care,
leneșii, din case, vor să îi dea afară.

Nicio generație nu este bine să piară,
lumea-i plină de proști, răi și paraziți,
scutură pomul și din ei mai doboară!

Pieri-vom, totuși, că odată o vom face,
nu va fi bine, chiar dacă noi vom tace,
urmașii tot nu vor trăi în liniște și pace.

Lumina din tine

Lumea este tristă uneori,
chiar de aștepti sărbători,
ești pornit să te măsoari,
de ești pregătit să mori.

Dacă îngrijești de o plantă
sau un animal ai prin casă,
pe care de mult le crești,
cui să le lași, că le iubești?

Ele au nevoie de apă,
să aibă mereu ce mânca,
tu gândești că vei pleca,
că nu ai ce mai aștepta!...

Domnului, de obicei, te rogi
și te-ai aștepta să te ajute,
El pare însă să nu mai asculte,
are deja cerințe prea multe.

Lumina care să te mântuiască,
ce știai din veci că renaște
în fiecare dimineată de Paște,
nu te găsește sau nu te cunoaște.

Puterea și biserica te sfătuiesc,
fără vreun dubiu că greșesc:
poți spera la o viață luminoasă,
doar stând ascuns la tine acasă.

Lumina, ce o așteptai din afară,
poate, deloc, să nu mai apară,
încearcă, și o să vezi, va fi bine,
scoate lumina, omule, din tine!

Și-n noapte, pune-o la fereastră
precum pui o floare în glastră,
de unde toată lumea să o vază
și Domnul să îi aibă în pază!...

Casa din rai

Pe o pajiște verde,
doar soarele-o vede,
răsărise o casă,
nespus de frumoasă.

Pe acoperiș,
ca într-un luminiș,
totul era înflorat,
frumos colorat.

Cap de prunc părea,
cu pletele aiurea,
o splendoare-n vânt,
mi-era primul gând.

Zumzetul de-albine,
ce venea spre mine,
îmi da de înțeleș
că nu-s doar eu ales.

Iarba verde, multă,
pădurea o inundă,
totu-i o plăcere,...
doar lapte și miere.

Aș mai rămâne-n vis,
mereu mi-am promis,
dar aud ceva sâcâitor,
ceasul deșteptător.

Curcubeu rotit

Flori multicolore
aranjate-n boltă,
te îmbie să intri,
îți deschid-o poartă.

La soare, prin apă,
pești ce se adapă,
încerci să te apropii,
îi prinzi, dar îți scapă.

Sunt prea lunecoși,
parcă-s luminoși,
lumina lor te-orbește,
totul se-nvârtește!

Curcubeu rotit,
ce ca lumină ai venit,
ce să iau cu mine,
ce-mi trebuie mâine?

În albul vibrând,
te-nvârt și te-afund,
să iei ce-ți dorești,
ca să poți să crești!

Cometa

Un singur univers există,
și acesta-i luminat de stele,
dar și umbrit de găuri negre,
ce-or mai însemnând și ele!

Ca simbol al rispei de lumină,
steaua, oricât de mare ar fi,
e mai slabă decât pata neagră,
ce pare lumina a o economisi.

A sa vecină, mereu întunecată,
are atâta energie concentrată,
că raza-i de lumină e încovoiată
și afară nu mai poate să răzbată.

Acest hățiș de pete și de stele,
un infinit de umbre și lumini,
pe care timpul pare să îl schimbe,
are totuși ceva fix, ciclicitatea lui.

Doar cometele nu sunt fixe,
ele nu repetă același drum,
vin de niciunde și apoi pleacă,
dar pentru noi asta-i destul.

Ce lasă însă ele-n urmă,
Doamne, apără-ne dacă poți,
să mai trăim și după aceea,
s-avem copii, s-avem nepoți!

Așa este și cu iubirea,
vine de unde nu știi,
îți sucește de tot mintea,
de cu greu îți mai revii.

Având atâta energie
universu-i totuși rece,
iubirea încălzește totul,
după aceea și ea trece.

Nu este însă sfârșitul,
omul din atât nu pierde,
caută iar, altă iubire,
și găsește altă durere.

Undele iubirii

Îndrăgostiții
nu se întâlnesc,
nu se despart,
se știu din totdeauna
și, împreună,
ca două unde,
infinitul îl străbat.

Din când în când,
fără un calcul,
unul sau altul
întâlnește un obstacol,
se cheamă moarte,
îl depășește
și merge mai departe.

Perpetuum feminin

Femeia

trebuie mereu iubită,

chiar dacă

Ea se eschivează și evită,

este jignită

dacă nu-i curtată,

deși Ea folosește, des,

cuvântul niciodată,

El înțelege, totdeauna,

altădată,

Ea așteaptă

să fie iar curtată,

El, dacă o iubește,

nu renunță niciodată!

Te caut

Sala în care te-am văzut prima oară,
are ceva ce încă mă înfioară,
te zăresc aievea, undeva,
mai întreba de tine și altcineva.
Cândva erai acolo,
te priveam și nu mă mai săturam.

La casa ta, cea de la țară,
prințesă printre flori, erai atunci,
răzbate acum un pustiu,
îl simt de afară, chiar și printre uluci.
Altădată erai pe terasă cu mine,
eu nu sorbeam cafeaua, ci pe tine.

În parcul de lângă crâng,
ciudată idee a unui politician nătâng,
legat c-o alee luminată de satu-ntunecos,
ne amuzam teribil, căutându-i vreun folos.
Eram în mașină și ne veseleam,
acum, fără tine, doar treceam.

Am trecut pe la tine, pe-acasă,
să-ți dau un dar de suflet, mai aparte,
o carte nouă, cu poemele-ți dedicate,
adesea te așteptam la scară să cobori,
dar n-ai venit, nici chiar de sărbători.
Altădată mă invitai și-mi vorbeai,
acum, ce dureros, nici măcar nu erai.

Te caut, te caut, ca și altădată,
ne vom mai regăsi, oare, vreodată?
Nu știu, nu știu și rău mă doare,
sper să am inima tare,
să trec peste toate odată,
având un dor în suflet totodată,
mă sperie cuvântul "nicio dată".

Dor

Mereu, când dorm,
te am în vis,
când mă trezesc,
te am în gând,
deschid calculatorul,
tot sperând,
ca de la tine să primesc,
cât mai curând,
măcar un rînd,
măcar un rînd.

Mereu, când pleci,
mă doare-un gând,
că nu ești bine,
că nu mai vii,
unde-ai putea să fii,
aștept de la tine ceva,
un mic semnal,
cât de plăpînd,
măcar în gând,
măcar în gând.

Când te întorci,
vreau să te văd
cât de curând,
cu tine să râd,
să-ți povestesc,
cât pot de mult,
dar, iar nu pot
și iar mă doare-un gând,
că stau la rând,
că stau la rând.

Să fiu cu tine,
aș vrea să dorm,
în somn,
pot deseori să zbor,
să vin la tine,
te voi găsi,
ca împreună să putem fi,
cum mi-ai promis,
măcar în vis,
măcar în vis.

Visul

Am avut noroc
să te cunosc,
putea să nu se întâmple
și îmi trăiam viața fără rost,
chiar fără niciun rost!...

Am avut soarta, neșansa mea,
să te întâlnesc
când viața greu te apăsa,
am vrut să te ajut, cât am putut,
chiar cât am putut!...

Am avut speranța
să te conving să-ți reiei viața,
imposibil, nu te-am convins,
în final am fost învins,
chiar am fost învins!...

Am avut curajul
să încerc să nu te mai iubesc,
m-am chinuit destul de mult,
și-am constatat că n-am putut,
chiar n-am putut!...

Am avut un dor,
am încercat să-l sting,
nu am putut și îmi venea să mor,
el a rămas aprins și nu s-a stins,
chiar nu s-a stins!...

Am avut un vis,
după atâta dor nestins,
ne întâlneam în stradă, undeva,
părai și mai înaltă de cât ești,
nu părai că te mai ferești.
M-ai sărutat pe creștet și mi-ai spus,
îmbrățișează-mă, cât poți de strâns,
hî,... dacă ne vede cineva?
Nu mai contează, de acum, sunt a ta,
chiar sunt a ta!...

Lăsați-mă!...

Lăsați-mă să fiu,
să știu ce este viu,
lăsați-mă să cresc
ca să pot să iubesc,
lăsați-mă să iubesc,
să nu mă prăpădesc,
lăsați-mă să-nvăț,
mintea să mi-o răsfăț,
lăsați-mă să muncesc,
să am cum să trăiesc,
lăsați-mă să mă-nmulțesc,
Domnului să-i mulțumesc,
lăsați-mă să cânt,
viața să v-o încânt,
lăsați-mă să zbor,
ce vis înălțător,
lăsați-mă să mor
și-o să vă fie dor!...

Ping-pong cu gânduri

Ping,
gândul lui,
pong,
gândul ei,
ping-pong,
ping-pong,
ping-pong,
din ce în ce mai des.
Când toți înțelegeau, ea a ales.
Ping,...
ping,...
ping,...
și pong nu mai venea!...
El a înțeles,
s-a recules....
Pong,...
pong,...
pong....

Hard și soft

Aș vrea să trăiesc
ani mulți și buni,
să-i văd bătrâni
pe tinerii de azi,
frumosi și nebuni,
cei care,
acum,
simplifică tot,
corpul e hard
și sufletul, soft!...

Cusur

Am un cusur,
că sunt român,
și mai am unul,
în afara țării
nu-mi place,
de tot,
ca să rămân.

Pot să trăiesc,
și așa,
stau și gândesc,
dar femeile,
românce,
nu mă mai iubesc.

Simboluri naționale

Secunde, minute,
ore, săptămâni și zile multe,
luni, ani, decenii,
secole și chiar milenii
au pus mână de la mână,
să zidească nația română!

Totul pare a fi gata,
mai vine una,
mai trece alta,
ca orice se naște pe lume,
avea nevoie și de un nume.
L-a găsit un înaintaș isteț,
legat de un imperiu măreț.

România, ca nație,
dintr-a Domnului grație:

Are un imn
care, nu știu de ce,
sună, nu a veselie,
ci a chin.

Are o monedă
care, după nume,
trebuie să ragă,
dar pare
că mai mult se roagă.

Are o stemă,
mai mult ca o anatemă,
avea pe ea sonde și păduri,
care deveni-vor amintiri.

Are un steag,
oricât ne-ar fi el de drag,
uneori, e cam pribeag,
cu un înțeles profund,
în vremuri tulburi,
flutură cam rupt în fund.

Are o zi națională,
ce, nu pe toți ne răsfată,
unii înjură,
cei mai mulți,
la defilări, îngheață.

Are și o limbă,
nu ca simbolurile celelalte,
doar de aleșii nației,
din când în când, votate,
limba română,
toți cei cu suflet de român
și nația română o iubim,
o votăm de câte ori o folosim,
deci, să nu uităm,
românește să vorbim!

Limba ce ne unește

Dragii mei tineri,
colegi de popor,
să nu pierdem ceva
de ce fi-ne-va dor!

Fără limbă,
nu există popor,
fără limbă,
nu avem viitor!

Nu mai putem încape
în micul sat natal,
trece-vom țări și ape,
în... satul mondial.

Să fim IT-iști,
să fim artiști,
să cutreierăm lumea,
ca automobiliști!

Din tot ce vom face,
putem avea doar părți,
mai mici sau mai mari,
cât suntem de coți.

Cândva, vom dori ca,
acasă, să fim cineva,
dar dacă acel acasă
nu va mai exista?...

Ca români, din ceva,
vom avea mereu tot,
limba română este aceea,
să ne fie al unirii suport!

Iarna pe uliță, news

Iarna pe uliță,
news,
ulița este, zăpada este,
copiii nu-s,
satul,
doar din bătrâni,
azi doarme dus,
gălăgia de altădată
a apus.
A-nceput,
demult, să cadă
câte-un sat,
și tot n-a stat,
nori negri
vin grămadă peste stat,
aleșii noștri stau la sfat,
dar pare că degeaba,
deocamdat'.

Taxa lui Charon

Dragostea
e o călătorie-n altă lume,
nu știi,
nici când,
nici unde anume.
Turme de umbre,
cu mult nesomn,
fac coadă
la luntrea lui Charon.
Taxa de dus
este iubirea,
iar cea de-ntors,
nefericirea,
depresia e prețul
pentru biletul dus-întors,
mai bine, nu,
prefer să merg pe jos!...

Suflet de mucenic

Dragele mele femei,
eu v-aş iubi pe toate,
chiar dacă Domnul spune
că... asta nu se poate!

Cum iubirea-i infinită,
stai şi tu şi socoate,
la oricât ai împărţi-o,
rezultă... că se poate.

Treceţi munţi şi câmpii,
chiar când aveţi de toate,
lăsaţi părinţi, lăsaţi copii,
plecaţi cât mai departe.

Sufletu' meu ce să facă,
să stea la închisoare,
cu-n lacăt mare de gât,
cât staţi voi la plimbare?

Când veţi veni acasă, totuşi,
după un lung şi greu ocol,
nu veţi mai găsi pe nimeni,
peste tot, doar vânt şi gol.

Omul ciclic

Doamne,
de mă rog la tine,
o s-ajung în rai poimâine,
ce fac azi
și ce fac mâine?...
Gândește
mereu spre bine,
dar bazează-te pe tine,
nu pe speranțe deșarte
sau ajutoare divine.

Niciodată nu ceda
orice ți se va-ntâmpla,
dacă cedezi când e bine
nu-ți va fi bine poimâine,
dacă cedezi când e rău,
va fi vai de capul tău.
Când îți merge,
toți te-ascultă,
când nu-ți merge,
toți te uită,
ia-o de la cap și luptă!...

Alege-ți ținte multiple,
niciodată nu-s prea multe,
pe oricare o atingi
te ajută iar să urci.
Nu uita nici de părinți,
nu uita nici de bunici,
la fel ca ei o să ajungi.
Nu uita de Dumnezeu,
te va ajuta la greu!

Diamantul și țărâna

Diamantul,
oriunde el se va găsi,
când lunecos
sau când țepos,
față de toți, va fi.
Duritatea-i cunoscută,
nu este de toți iubită,
pe unii chiar îi irită.
Dacă este deja în țărână,
riscă acolo să rămână.
Chiar de-i dur și tare
și nu va dispăre,
relele,
mai multe la un loc,
pot să-l acopere de tot.
Locul lui,
de oriunde ar veni,
este cu alte diamante,
atunci,
lumina lui
mai mult va străluci.

Ajunul Crăciunului

Doar în noaptea de Ajun,
să fii moș, e ceva bun,
toată lumea te răsfată,
cu veselie pe față,
și îți spun doar lucruri bune,
parc-a venit raiul pe lume,
sunt cu tine mai de treabă
și te gădilă în barbă.

În noaptea cea de poveste,
primim daruri... și o veste.
Vestea bună-i că sosește
Pruncul ce ne mântuiește,
luptând c-o plăpândă viață
ca s-avem lumină-n față.

Ajunul Crăciunului
face bine omului,
unind capetele vieții,
făcând în ciudă morții,
ce avem noi mai de preț,
și-l face pe om măreț,
amintindu-ne la toți,
că pentru a avea ani frumoși,
trebuie s-avem și prunci, și moși.

Lumina de Paște

Uneori, de sărbători,
ești pornit să te măsoari,
dacă ești pregătit
să te însori.

O plantă, mai întâi,
apoi, un animal
dacă îl crești,
după aceea, poți încerca
și pentru tine să iubești.
Grijă să ai de acestea,
să aibă apă și ce mânca,
apoi, și pentru tine,
poți spera la ceva.

Cerul vrea să-ți dăruiască
lumina să te mântuiască,
care se arată și renaște
în fiecare dimineață
de Paște.

Te poți aștepta
la o viață aleasă,
dacă ajungi cu lumânarea
nestinsă acasă.

Viața

(Glosă)

*Credeai, și tu, că veșnic vei fi,
toate să ai, pe toți să-i poți iubi.
Vei munci, vei trăi cu un plan,
trăiești astăzi doar cu-n balsam.
Știi de toate, ai iubire de plai,
efort mult, mulțumire să n-ai.
Dar ai trăit, deși bani n-ai avut,
ai trudit, deși de carte-ai știut,
ai suferit de te miri c-ai putut.*

Cu rădăcini în vremuri adânci,
din aspri străbunici și bunici,
având părinți, muncitori, inimoși,
visând la zâne și feți frumoși,
venind din negura timpului,
trecând prin volbura vântului,
trăind intens, cu dorința de-a ști,
petrecând zgomotos, zi de zi,
credeai, și tu, că veșnic vei fi!...

Trecutul, însă, nu-i de ajuns,
mulți răsărit-au și toți au apus,
trecând prin viață fără de rost,
orice-au făcut și oriunde au fost,
multora le-a fost dificil ca să știe,
să facă totul cu har și iubire,
s-ajungă la țintă, la fericire.
O să-nveți tot ce se poate ști,
toate să ai, pe toți să-i poți iubi.

Dar nu ești singur pe lumea asta,
ai soacra, ai copiii, ai nevasta,
îți vor cere câte-n stele și-n lună,
ca să aibă o viață mai bună.
Te vei pune bine cu Domnul,
să ai de toate-n casă, ca omul,
multe vei face pentru a ști:
vei citi, vei gândi, an de an,
vei munci, vei trăi cu un plan.

În vârtejul vieții, când ești,
nu mai ai timp pentru povești,
pentru plăceri și baliverne,
nu vei mai petrece la taverne.
Vai de tine și de viața ta,
de crezi că este mai bine așa!
Singur acasă, fără niciun haram,
doar ceai, pâine, ceva salam,
trăiești astăzi doar cu-n balsam.

Chiar nu mai știe nimeni ce faci,
toți pot să creadă că te prefaci,
că ți-a pus sechestru nevasta,
sau nu mai ești pe lumea asta!
Ce este, oare, de capul tău,
mai l-ai sau ți l-a luat Dumnezeu?
Scrii multe, ideile ți se țin scai,
știință, poezie, sunt tot ce ai,
știi de toate, ai iubire de plai.

Poate, făcând și altceva,
cursul vieții se va schimba?
Există idei si proiecte,
programe foarte concrete,
unele, chiar sunt deștepte.
Ai încercat de toate în zadar,
ai luat-o ca la abecedar,
n-ai găsit tocmai ce căutai:
efort mult, mulțumire să n-ai.

Poate că ești un ghinionist,
nu fii însă chiar așa trist,
toate veni-vor la timpul lor,
ba unul, ba altul, încetișor.
Exemple sunt chiar multe,
pentru cine vrea s-asculte.
Ai gândit și-ai tot gândit,
rezultatul nu ți-a convenit,
dar ai trăit, deși bani n-ai avut.

Din viață, poți multe să iei,
știință, artă, alte câte vrei,
ce creează niște mici Dumnezei.
Și iubirea te prinde-n mrejele ei.
Toate brațele-ți sunt deschise,
îmbiindu-te spre o lume de vise.
Înțelegi acum, în sfârșit,
că ești chiar un om împlinit?
Ai trudit, deși carte-ai știut.

Toate-n viață au un trecut,
nu pentru toți la fel de plăcut,
unii, poate, au avut rezultat,
pe alții însă valurile i-au luat.
Poti spune, la final, neîndoit,
fără de teama de-a fi greșit:
te-ai născut, ai crescut,
ai citit, ai trăit, ai muncit mult,
ai suferit de te miri c-ai putut.

*Ai suferit de te miri c-ai putut,
ai trudit, deși carte-ai știut,
dar ai trăit, deși bani n-ai avut.
Efort mult, mulțumire să n-ai,
știi de toate, ai iubire de plai.
Trăiești azi doar cu-n balsam,
vei munci, vei trăi cu un plan,
toate să ai, pe toți să-i poți iubi,
credeai, și tu, că veșnic vei fi!*

Fericirea

(Glosă)

*A fi fericit are numai timpul trecut,
deși ai căutat-o atâta de mult,
fericirea, odată atinsă, a și dispărut.*

*Teama că totul ar putea fi pierdut,
nostalgia a cât de mult te-a durut,
a fi fericit are numai timpul trecut.*

*Pentru fericire ai făcut orice și oricât,
durerea disperării, îți dăinuie-n gând,
deși ai căutat-o atâta de mult.*

*Simțeau că-ți scapă, s-o ții n-ai putut,
lumina ei pe moment te-a orbit,
fericirea, odată atinsă, a și dispărut.*

*Fericirea, odată atinsă, a și dispărut,
deși ai căutat-o atâta de mult,
a fi fericit are numai timpul trecut.*

Eminescu divin!

Eminescu,
dar ceresc,
pentru neamul românesc!...
S-a angajat în a sa luptă,
pe orice fel de redută:
s-a opus,
n-a fost de ajuns,
a scris,
și a fost proscris,
a iubit,
și a fost jerfit.
Pentru a ne mântui,
Dumnezeu l-a trimis jos,
pe-al nostru Isus Hristos.
Nu am ascultat de el,
nu l-am ajutat de fel,
nu l-am știut apăra,
și s-a transformat în stea!...
Oare, am învățat ceva?...

La biche ¹³

Iarbă, fructe, flori albastre,
în grădina vieții noastre
dimineți pline de rouă,
datu-ne Dumnezeu nouă.

Nicule, mamă, stai acasă,
ai de toate, nu pleca,
simt o durere sub coastă,
nu în pădure-i viața ta!...

Așa-i mamă, am de toate,
pentru cel ce drept socoate,
simt, însă, cum mă trage așa,
că în pădure-mi este soarta!...

Pădurea nu-i doar un cântec
de păsărele și-un descântec,
pentru cei ca tine, ca un miel,
are și animale cu dinții de oțel.

Și-a plecat al mami, Nicu,
sub semnul unei luni cu ger,
s-a dus în pădurea cu viață
și păsări cu clonțul de fier!

N-a mai dat vreo veste acasă,
n-a mai răspuns în niciun fel,
a dispărut de tot, în voia sortii,
căprioara, din poezie, era... el!

¹³ Lui Nicolae Labiș (la biche – căprioară, în limba franceză)

Omul și Pământul

Ca o furnică cu un elefant,
luptă omul cu Pământul,
inegal, și speranțele de bine
par a fi în zadar.

Dacă, însă, furnicile se adună,
mai multe la un loc,
nu-ți poți imagina cât distrug,
mai mult decât un mare foc.

Din vremuri fără capăt,
planeta l-a ajutat pe om,
i-a dat tot ce-i trebuie,
de când a coborât din pom.

A sosit însă momentul
s-ajute oamenii Pământul,
cu iubirea și cu știința lor,
pentru ca să avem un viitor.

Unde suntem?

Unde sunt oamenii?
Nu mai sunt,
au devenit câini,
deși chiar și aceștia
par a fi mai buni!

Unde sunt câinii?
Nu mai sunt,
i-au omorât,
la tot pasul,
neoamenii haini!

Unde sunt copiii?
Mulți au devenit îngeri,
înainte de a se naște,
deși facem cozi
la sfintele moaște!

Unde sunt îngerii?
Nu mai sunt,
au devenit draci,
ce sunt la tot pasul,
atenție pe unde calci!

Infernul din noi

Ne naștem dintr-un vis,
venind din paradis,
creștem, trăim, murim.

În infern, ne căim și călim,
într-un alt corp, revenim,
de viață nouă ne pregătim.

Cineva ne-a pedepsit,
mai nou, să trăim prea intens,
ne naștem și murim mai des.

Îngerii și demonii
separați erau altădată,
azi, în noi, trăiesc laolaltă.

Vina nu este în viața d'apoi,
demoni amestecați cu îngeri,
de acum, se află în noi.